

Arrest

nr. 136 737 van 21 januari 2015
in de zaak RvV x

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 november 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 november 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 december 2011 met refertenummer REGUL x.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 augustus 2014.

Gelet op de beschikking van 17 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat P. MEULEMANS en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 november 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 november 2011.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu werd het volgende gesteld:

“De verzoekende partij heeft geen belang bij huidig beroep : De eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf levert de verzoekende partij geen nut op. Met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet, dient erop gewezen te worden dat de verwerende partij de nieuwe artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging (BS 12 september 2011), moet toepassen. Deze nieuwe artikelen voorzien niet in de mogelijkheid om een recht op verblijf toe te kennen aan de verzoekende partij als ascendent van een meerderjarige Belg. Het declaratoir karakter van het recht op verblijf doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat, daar het een recht dat afgeschaft werd niet kan doen herleven (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, overwegingen B.66.1-B.67).

Waar de verzoekende partij voorts stelt dat zij haar aanvraag voor het nemen van wetswijziging heeft ingediend, wijst de Raad erop dat in het arrest van 26 september 2013 het Grondwettelijk Hof aangaf dat indien de wetgever een beleidswijziging noodzakelijk acht, hij vermag te oordelen dat die onmiddellijk ingaat en is hij in beginsel niet ertoe gehouden in een overgangsregeling te voorzien. Uit de totstandkoming van de wet van 8 juli 2011 blijkt dat de wetgever immigratie via gezinshereniging heeft willen beperken om de migratiedruk te beheersen en misbruiken heeft willen ontmoedigen. Het Hof stelt dat vreemdelingen die een toelating tot verblijf willen verkrijgen, ermee rekening dienen te houden dat de immigratiewetgeving van een Staat om redenen van algemeen belang kan worden gewijzigd. In die context is de onmiddellijke inwerkingtreding van de wet niet zonder redelijke verantwoording.

Bijgevolg heeft de verzoekende partij geen belang bij de middelen die betrekking hebben op het recht op verblijf van meer dan drie maanden (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, overwegingen B.66.1-B.67).

Wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, wordt opgemerkt dat de verzoekende partij in dit verband de schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM aanvoert.

Met betrekking tot de opgeworpen schending van artikel 3 EVRM kan de Raad volstaan met de vaststelling dat verzoekende partij zich beperkt tot een loutere vermelding van het artikel, doch nalaat in concreto uit een te zetten op welke wijze artikel 3 van het EVRM in haar geval geschonden is.

Met betrekking tot de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM en het betoog dat zij in België samenwoont met haar zoon en schoondochter en de zorg opneemt voor de jongste telg van het gezin, merkt de Raad op dat de term ‘familie- en gezinsleven’ zoals bedoeld in artikel 8, eerste lid van het EVRM, een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Voor zover de verzoekende partij verwijst naar de band die zij heeft met haar meerderjarig kind, laat de Raad gelden dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; MOLE N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. In casu beperkt de verzoekende partij er zich in het verzoekschrift toe te stellen dat zij in België samenwoont met haar meerderjarig kind. De verzoekende

partij toont hiermee echter niet aan afhankelijk te zijn van haar meerderjarig kind. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Met betrekking tot het privéleven worden geen elementen aangevoerd. De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen."

2.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3. Op 27 augustus 2014 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in, waar zij niet alleen vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst te worden gehoord. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening worden gehouden.

Ter terechtzitting van 16 december 2014, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 11 augustus 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

"VzP stelt dat zij als ascendent van een meerderjarige Belg een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend voor de wetswijziging. Al de documenten werden binnengebracht. De termijn van zes maanden werd overschreden en er werd op basis van de nieuwe wet een negatieve beslissing genomen.

VzP stelt nog belang te hebben omdat VwP heel lang gewacht heeft om de beslissing te nemen, wetende dat de nieuwe wet van kracht zou worden. Er is sprake van een bijzondere situatie doordat VzP, van wie de echtgenoot is overleden, instaat voor de opvoeding van haar minderjarig kleinkind zodat haar zoon en haar schoondochter kunnen gaan werken. VzP stelt dat er een schending is van de artikelen 3 en 8 EVRM en verwijst naar een arrest van het Europees Hof voor Justitie van 18 maart 2011 dat het bestaan erkent van omgekeerde discriminatie. Tevens verwijst zij naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 waarin gesteld wordt dat hogere rechtsnormen niet mogen worden geschonden. In casu is er sprake van rechtsmisbruik, er is lang gewacht, tot de inwerkingtreding van de nieuwe wet."

2.4. Waar de verzoekende partij aanvoert dat de termijn van 6 maanden om een beslissing te nemen overschreden werd, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing op 16 november 2011 werd genomen. Derhalve heeft de gemachtigde een beslissing genomen binnen de 6 maanden na het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging op 27 mei 2011 nu de laatste dag om een beslissing te nemen inzake voormelde aanvraag 28 november 2011 was. De kritiek van de verzoekende partij op dit punt mist derhalve feitelijke grondslag.

2.5. Waar de verzoekende partij voorts verwijst naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013, dient er te worden vastgesteld dat de beschikking hierover reeds een standpunt heeft ingenomen. De verzoekende partij verwijst ter terechtzitting louter naar dit arrest, maar weerlegt de vaststellingen hieromtrent uit de beschikking van 11 augustus 2014 niet, zodat geen afbreuk wordt gedaan aan deze vaststellingen.

De Raad stelt verder vast dat het Grondwettelijk Hof in dit arrest naar een zeer specifieke situatie verwijst en dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de Belgische dochter van de verzoekende partij *de facto* verplicht zou worden het grondgebied van de Europese Unie te verlaten. Zij beroept zich zodoende tevens op een hypothetisch belang.

2.6. Voor zover de verzoekende partij verwijst naar het arrest van het Hof van Justitie van 18 maart 2011 en stelt dat dit arrest het bestaan van omgekeerde discriminatie erkent, wijst de Raad er op dat de verzoekende partij met het louter verwijzen naar voormeld arrest niet aannemelijk maakt dat zij zich in gelijkaardige feitelijke omstandigheden bevindt als deze in voormeld arrest van 18 maart 2011. De

verzoekende partij dient concreet aannemelijk te maken dat zij zich in dezelfde omstandigheden bevindt als het arrest waarnaar ze verwijst en waarvan zij dezelfde gevolgen wenst te bereiken.

Bovendien stelt de Raad vast dat nergens in het verzoekschrift melding wordt gemaakt van een verwijzing naar dit arrest en de daarmee samenhangende schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM zoals verzoekende partij ter terechtzitting aanvoert en er aldus een nieuwe feitelijke grondslag wordt gegeven aan het in het verzoekschrift aangevoerde middel. De verzoekende partij toont verder niet aan dat voormelde beschouwing niet reeds in het verzoekschrift of in de vraag tot horen kon worden ontwikkeld. Het ter terechtzitting aangevoerde middel is derhalve laattijdig en onontvankelijk.

2.7. Voor zover de verzoekende partij op 27 augustus 2014 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting volhardt in het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift en dit middel gedeeltelijk herhaalt en zodoende geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 11 augustus 2014, laat de Raad gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET